

Книгата на пастира

Джоан Дейвис

Откъс

Малкото момче беше с нежно сърце и невинно като пролетно агне. То бе добро – казваше редовно молитвите си и уважаваше по-възрастните. Но в онзи ден то бе едно уплашено дете, което всеки момент щеше да изпита парещо жилване от пръчката по краката си.

– Моля те, татко – извика то, – имай милост към мен.

Ала мъжът беше разгневен. Бе му поръчал да стане в зори и да подреди на сергията пресни плодове и зеленчуци. Момчето много искаше да уважи желанията на баща си, но се бе успало. Сега пазарът гъмжеше от купувачи, а стоката я нямаше.

– Няма маслини, ни смокини? – попита озадачена жена с кошница на гърба. – Ни стафиди, ни мед? Що за фокус е това?

Търговецът се опита да успокои жената, придумвайки я да се върне по-късно през деня за най-сладките лакомства на най-ниските цени. Но когато тя опразни кесията си на съседнат сергия, търговецът избухна.

– Ах, ти, мързеливецо! – каза той, като сграбчи сина си за гърлото и започна да го души. – Ти отнемаш хляба от устата ми. Сега трябва да ти дам урок, който никога не ще забравиш.

Слънцето вече припичаше и пазарът се пробуждаше за живот. Тъкачи се пазаряха с клиентите си. Грънчари въртяха грънчарските си колела. Приятели вървяха ръка за ръка между редовете сергии, смееха се и бърбеха.

Търговецът обаче не се радваше. Бе обзет само от сляпа ярост и измъкна от каруцата жилавата пръчка, пазена за инатливото магаре.

– Глупаво момче! – викаше той, готов да го удари. – Моите закони трябва да се спазват!

Подобно на морска буря, която набира сила, ядът на мъжа стана неуправляем. Той се нахвърли върху момчето, повали го на земята, започна да го удря и блъска. Детето се търкулна настрани, опитваше се да избегне пръчката, но сипещите се напосоки удари неумолимо се вливаха в плътта му.

Побоят стресна още сънени пазар като креслив петел. Скучаещите хора скоро се оживиха и заприиждаха към сергията. Мнозина подвикваха:

– Натупай го! Накарай го да си плати!

Само един човек от тъпата помисли за момчето.

Беше пастир, дошъл на пазара, за да напои добре овцете си, но заряза всичко и се втурна към мястото, като чу плач на дете. Остави животните край коритото и тръгна да помага.

Но по пътя пастирът бе уловен в капан от навалищата: бавеха го свадливи всезнайковци и присмехулни зяпачи. Докато се опитваше с лакти да си проправи път през гъсто струпаните потни тела, той чу един старец да повтаря закона за синовните задължения и да казва: „Беда сполита детето, което не се подчинява на своя баща.“

Когато накрая успя да си пробие път, съзря нещо, което дори не би могъл да си представи. Момчето бе затиснато от търговеца в прахта. Все още ядосан, той продължаваше да го удря, а необузданата тъпа ревеше в желанието си за кръв.

– Удари го! – изкрещя някой. – Бий го!